

gives under Navn af Kaplat, kommer Rederen til Gode. Derimod er der ofte i Befragtningskontrakten optaget Bestemmelser om særlige Godtgørelser under Navn af Gratifikation, gratuity o. lign.; og med Hensyn til flige Godtgørelser sættes der ofte udtrykkelig i Kontrakten, at de skulle tilfalde Skipperen. Det forekommer mig nu at være mindre korrekt, at man ogsaa for dette Tilfælde fastsætter, at alligevel skulle den Slags Betalinger tilfalde Rederen. Det udtales i Motiverne, at det let vil kunne føre til Misbrug, naar man giver Skipperen Ret til at beholde den Slags Gratialer. Men det kan vistnok med lige saa megen Føje siges, at det end ikke vil være ganske fair, om en Reder, som selv aflutter Befragtningskontrakten og faar indført i Certepartiet en Bestemmelse om, at der skal gives en vis Godtgørelse til hans Kaptajn, gør det med den Hensigt, at han selv skal stikke den iommen. I saa Fald bør han siges det aabent. Forholdet er i øvrigt faktisk det, at der ofte ydes Gratialer som en ren personlig Anerkendelse til Skipperen, og at Rederierne vel vide, at det er Tilfældet. Det er f. Eks. hændet, at et Rederi her i Byen har gjort Forsøg paa i et givet Tilfælde at faa den Slags Gratialer indbetalt i sin egen Kasse, men at de vedkommende Købmænd, som plejede at give Kaptajnerne en saadan Opmuntring, erklærede, at derom kunde der slet ikke være Tale, at de bleve givne udtrykkelig til Kaptajnerne, og at hvis Rederiet vilde lægge Beslag derpaa, hørte de op. Det er ikke unaturligt, at der under visse Forhold fra vedkommende Ladningsmodtagers eller Afladers Side ydes Kaptajnen en saadan personlig Anerkendelse, og det synes mig urigtigt at paahyde, at flige Beløb under alle Omstændigheder skulle gaa i Redernes Kasse. Men navnlig forekommer det mig, at naar det i Befragtningskontrakten udtrykkelig er sagt, at et vist Gratiale skal tilfalde Skipperen, saa bør det ogsaa tilfalde ham og ikke Rederen. — I § 63 udtales, at naar Skibet forulykker, paahviler det Skipperen at forblive paa Stedet, indtil de Skib og Ladning vedrørende Anliggender ere ordnede, og at han da har Krav paa „passende Godtgørelse“ i den Tid, som hertil medgaar, medens derimod hans Hyre ophører at løbe fra det Øjeblik, Skibet forulykker. Det forekommer mig, at heller ikke dette er en ganske retfærdig Bestemmelse. Hvis Skipperens Kontrakt udløber i det Øjeblik, Skibet forulykker, og skal han fra dette Øjeblik betragtes som afstediget fra sin Tjeneste, saa bør han heller ikke have nogen yderligere Forpligtelse. Men

lægger man Beslag paa hans Arbejde og Tid og kræver, at han skal blive paa Ulykkesstedet for at varetage Skibets Interesse, bør han ogsaa fremdeles nyde Hyre, Kostpenge o. s. v., ganske som om han fremdeles var i Tjeneste. Dette var et Par Spørgsmaal vedrørende Rederens Stilling over for Skipperen. Jeg kommer derefter til nogle Bemærkninger angaaende Rederens Stilling over for Købmanden, det vil sige over for Afladeren og Ladningsmodtageren. Det er her navnlig de to §§ 114 og 135, som ville indføre Bestemmelser, der ere stærkt i Strid med, hvad der hidtil har været gældende Ret her i Landet, og ogsaa i Strid, i alt Fald til Dels, med hvad man ved nærmere Overvejelse har fundet at burde sætte ind i den svenske Sølov. I § 114 staar der for det første saaledes: „Er der ikke vedtaget nogen bestemt Lastepads i Havnen, staar det Skipperen frit for at vælge, men kun en Pads, som er sædvanlig Lastepads. Dog har Befragteren Ret til at anvise saadan, naar han gør det, forinden Skibet henlægges til Pads, som Skipperen har valgt, og denne er i saa Fald pligtig at henlægge Skibet til den Pads, som anvises.“ I andet Fald maa Befragteren betale Omkostningerne ved Skibets Forhaling. Efter nuældende Ret er Forholdet det, at naar et Skib kommer til den Havn, hvor det skal indtage Ladning, er det Skipperens Sag at gaa op og melde sig hos Befragteren og spørge ham: Hvor ønsker du, at jeg skal lægge mit Skib hen? Men efter hvad der er indført her i Lovforslaget, kan Skipperen, naar andet ikke forud er udtrykkelig vedtaget eller anvist ham, lægge Skibet hen, hvor han vil, og saa bliver det Befragterens Sag bagefter for sin Regning at lade det slæbe hen, hvor han vil have det. Tænk, hvorledes det vil gaa paa et Sted som her i København. Der er fra Gasværkshavnen til Kalkbrænderihavnen en tre Fjerding Vej. Kommer Skibet nu nord fra, saa vil det være bekvemt for Skipperen strax at lægge sig ind i Kalkbrænderihavnen, selv om det er Meningen, at han skal indtage sin Ladning helt nede ved Gasværket, og omvendt. Det vil jo være en overordentlig Gene for Befragteren. Det mærkeligste er, at i Motiverne, som skulle begrunde denne Bestemmelse, siges der i Birkeligheden just det modsatte, nemlig at det er en uheldig Bestemmelse. Det hedder i Motiverne til § 114, at naar Skipperen ikke netop vil chikanere Befragteren, hvad der ikke turde være Føje til at forudsætte, synes det under almindelige Forhold, naar der ikke derved spildes en kostbar Tid, naturligt, at han, forinden han foretager noget for at